

Samenes Venn

Organ for Norges Samemisjon nr. 2, 2020 – Årgang 95

Ny daglig leder s. 8–10

Roald Gundersen
avslutter s. 8–10

Nytt fra Kola

s. 13

Samenes Venn

Ansvarlig redaktør:

Roald Gundersen

Redaksjonssekretær:

Sigmund Fjære

sigmund.fjare@samemisjonen.no

Tlf.: 980 25 181

Postadresse:

Skogveien 10, 2450 Rena

Abonnement:

4 nr. i 2020

Ordinær pris kr 300

Til utlandet kr 380

Gratis halvårig prøveabonnement.

Grafisk produksjon:

BK Trykkpartner AS, Trondheim

Opplag: 1250

Norges Samemisjon

er en uavhengig organisasjon som bygger på Bibelen og den evangelisk lutherske kirkes bekjennelse. Samemisjonen har som formål å utføre indremisjonsarbeid blant den samiske befolkning, og ser det også som en oppgave å støtte samisk språk og kulturarv. Siden 1993 har Samemisjonen også drevet arbeid blant samer på Kola-halvøya. Støttevirksomheten omfatter 7 kretser.

Daglig leder:

Roald Gundersen

admleder@samemisjonen.no

Postadresse:

Postboks 316, 9254 Tromsø

Besøksadresse:

Stakkevollvegen 25, 9010 Tromsø

Tlf.: 47 47 61 61

SMS: 40 82 01 60

E-post: hovedkontoret@samemisjonen.no

Internett: www.samemisjonen.no

Formann:

Odd Eivind Høyvik

Innbetalinger og gaver:

Benytt **bankkonto 3000.15.18530**

for innbetaling av blad-kontingent og gaver til misjonen (også gaver med

skattefradrag). Gaver kan også betales

ved hjelp av **Vipps-nr. 600 500**.

Forsidebilde:

Sigmund Fjære. Ved Indre Billefjord.

Stoff til Samenes Venn:

Vi mottar gjerne artikler og bilder med glimt fra vårt mangfoldige arbeid.

I dette nummer kan du lese om:

Takk og kunngjøringer	2	1. Samuelsbok nr. 3	11-12
På lederplass	3	Nytt fra Kola	13
Andakt på norsk og samisk	4-5	Nytt fra Radio DSF	14
Katekismen – del 33	6	Nytt fra Sapmi	14
Referater	7	Minneord	15
Intervju med Roald Gundersen og Leif Halsos	8-10	Er du gjenfødt	16

Takk!

Tekst: Sigmund Fjære

Hittil i 2020 har fire avsluttet sitt lønnende engasjement for Samemisjonen. **Anders Sokki** ble ansatt 01.01.95, og avsluttet 31.05.2020, på grunn av alderen. Han hadde 50 % stilling. Anders har utført en trofast tjeneste som tolk og andaktsholder på Samemisjonens møter. Det har blitt mange husbesøk og gjeterbesøk på vidda. Anders presiserer at han ikke har avsluttet tjenesten sin, med Guds Ord til nesten, men han fortsetter som frivillig.

Karstein Mortensen ble ansatt 01.11.2005 og var i 15 % stilling da han avsluttet 31.05.20 på grunn av innskrenkninger. Han har hatt en administrativ stilling i Troms krets. Han er pensjonist, men vil fortsatt gjøre noe administrativt arbeid i Troms krets ved behov.

Ingebjørg Hoff Kaldestad ble ansatt 01.11.15 og avsluttet 31.03.20 på grunn av helsemessige årsaker. Hun hadde 40 % stilling som kontormedarbeider i Bergen krets. Hun forteller om mange gode minner fra tiden som arbeider i Samemisjonen. Begge disse har vært viktige i hver sin krets, for at arbeidet skulle fungere godt i kretsen.

Ove Aksnes ble ansatt 01.10.16 i 50 % stilling som kretssekretær i Møre og Romsdal krets, og utvidet senere med forkynerstilling på 20 % i Bergen krets. Han avsluttet 31.03.20 og ble pensjonist. Han forteller om bare positive minner fra disse årene, og synes det har vært kjekt å få reise i kretsen for å holde møter. Blant annet innførte han «merkevaren» «90 minutter». Han skryter av de kollegiale forholdene i Samemisjonen, og nevner spesielt Eva-Regine på hovedkontoret.

Samemisjonen takker hjertelig for tjenesten som dere har utført, og ønsker dere Guds rike velsignelse videre, hver på sin plass!

Norsk-samiske gudstjenester ved Nils Borge Teigen

Søndag 2. august	kl. 11.00. Sennalandet kapell
	kl. 17.00. Smørfjordskaidi kapell
Søndag 9. august	kl. 11.00. Ifjordfjellet kapell
	kl. 17.00. Børselvjellet kapell

På lederplass

Hjertelig farvel og velkommen!

Av Odd Eivind Høyvik

Jeg vil begynne denne lederen med å takke daglig leder Roald Gundersen for den innsatsen som han har lagt ned i tjenesten han har hatt i NSM. Han kom i en periode hvor det var veldig utfordrende for både misjonsvenner og ansatte. Det var utrolig turbulent, og økonomien viste bare røde tall. Men Roald kom inn med en optimisme som gjorde mye for oss som var i landsstyret og var ansatte da. Han hadde vært ute en vinterdag før, og opptrådte alltid like rolig. Det ble noen runder i media, men og her stod han frem med en visdom som gjorde det trygt for oss rundt, både tillitsvalgte og ansatte. Helsa ble etter hvert en utfordring, men og gjennom dette var iveren til stede. Gud velsigne deg, Roald; for din trofasthet og innsats i tjenesten du har hatt disse årene hos oss. Så er det spesielt når en god venn og medarbeider slutter, men og gledelig når vi kan ønske en ny velkommen.

Leif Johan Halsos overtar som daglig leder 1. sept. Det er vi i landsstyret og medarbeiderflokket glade og takknem-

lige til Gud for. Da vi i LS bestemte oss for å høre med deg om hva tanker du hadde om det, sa du i den første samtalen vi hadde om dette at det var noe det ble vanskelig å si nei til. For du hadde gått med den uroen, om du skulle inn i heltidstjeneste for Guds rike igjen. «Men nå må vi til Herren i bønn». Det ble en forunderlig ro som kom til meg,

Så er det spesielt når en god venn og medarbeider slutter, men og gledelig når vi kan ønske en ny velkommen.

var det han som skulle være med å lede arbeidet med å nå flere blant det samiske folk med Guds ord. Jeg fikk høre fra Kautokeino at; «vi har bedt til Gud om at han måtte komme tilbake, og nå er vi så takknemlige for at han skal begynne hos dere». Det er gode ord og ha med på veien.

Vil ønske deg Leif; et varmt velkommen nå som ansatt og daglig leder. Vil og ønske Guds fred og rike velsigning over tjenesten i denne delen av Guds åkerland, både for deg og din familie.

En forunderlig tid har vi hatt nå, da Norge og hele verden ble stengt ned. Tenk Himmelens Gud trengte bare et lite virus for å skape det komplette kaos for hele menneskeheten. Allmaktens

Gud kunne sette oss mennesker med all vår forstand, kunnskap og kontrollbehov ut av spill. En lege fra Lombardia-regionen i Italia fortalte at en 75 år gammel pastor kom til sykehuset han jobbet på, smittet av viruset. Han hadde sin Bibel med seg, og ble værende der i ni dager før han døde. Legen som var en ivrig ateist, fortalte videre at pastoren leste til pasientene og trøstet dem med Guds ord. Vi som jobbet der kunne heller ikke unngå å høre hvordan pastoren trøstet med Guds ord. Flere av oss legene snakket sammen og vi ble overrasket over at denne trøsten fantes, som vi ikke lenger håpet på. Nå er det jeg som ber til Herren om kraft og styrke til å holde ut for å være til hjelp for dem som ligger her så totalt hjelpeløs. Slik kan altså Herren bruke noe som er en ulykke og tragedie for menneskeheten for å nå mennesker med budskap om muligheten for å vinne en evighet i Himmelen med Jesus. Så håper jeg at du som leser dette er blitt en Jesu medarbeider. På grunn av at den Hellige Gud elsker synderen og av den grunn sendte Jesus i ditt og mitt sted. Så er Jesus ferdig med sin gjerning, og han har satt seg ved Gud faders høyre hånd og venter på deg.

Bønneemner

Be om at ny daglig leder må få en god inngang i arbeidet og velsignelse over tjenesten.

Be for Samemisjonens landsmøte til høsten, hvor viktige beslutninger skal tas.

Be om at Herren snart kommer tilbake for å hente bruden sin, og at vi er klare da.

Andakt

Av Roald Gundersen. Illustrasjon: Frode Kalleland

I halvåret vi nå har tilbakelagt har vi feiret de tre store høytidene i den kristne kirke; Jula, påsken og pinse. I tillegg har vi også feiret Kristi Himmelfartsdag. Faderen, Sønnen og DHÅ er en Gud, men tre personer slik Gud selv har åpenbart seg i. Gud som treenighet forstår vi ikke med menneskelig fornuft, men det er en trossak, som vi ber Gud ved sin gode Ånd åpenbare i våre hjerter. Bibelordene vi ønsker å se nærmere på har vi hentet fra en av tekstene på Kristi Himmelfartsdag.

Mark. 16:14: Til sist åpenbarte han seg for de elleve selv, mens de satt til bords. Han refset dem for deres vantro og for deres hårde hjerter, fordi de ikke hadde trodd dem som hadde sett ham etter at han var oppstått. 15 Og han sa til dem: Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen! 16 Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; men den som ikke tror, skal bli fordømt.

Vi kan undre oss over at Jesus ga dem dette store oppdraget like etter at han refset disiplene for deres vantro og deres harde hjerter. Og fordi de ikke hadde trodd dem som fortalte at de hadde sett han etter sin oppstandelse. Og særlig Tomas viste tydeligst sin vantro, da han uttalte at han ikke ville tro før han selv fikk se Jesus og kjenne på hans naglemerker og stikke hånden i hans side. I en slik tilstand var altså hans disipler etter oppstandelsen. Dette skulle også være en trøst for alle hans sendebud.

Jesus viste om disiplenes svakhet og han vet også om vår svakhet til å tro og våre mange overtredelser, som ofte skjer på grunn av syndens makt i våre liv. Han er jo nettopp kommet for slike som lider under synden og tilgir oss våre overtredelser i tanker, ord og gjerninger.

Her får vi tydelig bekreftet at det ikke var disiplenes evner eller deres tilstand som var grunnen til det verdensvide oppdraget de fikk. Dette er en stor trøst også for hans budbærere i dag som ingen evner har i seg selv. «Meg er gitt all makt i himmel og på jord! Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døper dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn». (Matt 28, 18-19) Det er altså Jesu allmakt og ord som er bærebjelken for all forkynnelse.

«Den som tror og blir døpt», skal bli frelst. Ved syndefallet tapte vi alt dette. Evangeliets lære er at vi er salige når vi ved troen og dåpen eier Kristus. Å tro er egentlig å holde for sannhet det som evangeliet sier om Kristus. Den som tror og blir døpt henger nøye sammen. På denne måten vil Jesus ved et ytre tegn i sin menighet – nemlig i dåpen – i vannet sammen med ordet vise synlig at Gud selv handler i dåpen.

Et bibelord som i korte, sterke og klare ord gir oss dåpens herlighet er i Gal. 3: 27: «For dere, så mange som er døpt til Kristus, har ikledd dere Kristus.»

Dette er hemmeligheten i den renhet og velbehagelighet for Gud som vi får i dåpen. Vi er ikledd Kristus. Vi står ikke lenger for Gud i vår egen person, men i hans Sønn, Jesu Kristi, person. Vi står for Gud i Kristi klær, i Kristi person, i Kristi rettferdighet. Og alle som blir døpte til Kristus, blir derfor med en gang iført alt det som hører frelsen til – nemlig Kristus og all hans fortjeneste.

Selv om vi i vårt kjød har mye urenheter og skrøpeligheit og selv om vi under vandringen smusser føttene til, så kan likevel ikke noe av dette bli regnet oss til fordømmelse. «Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus» (Rom 8).

«-, men den som ikke tror, skal bli fordømt»

Å, for et alvor å stå uten Kristus som sin Herre og frelser. Avgjørelsen faller her, i dette liv. Den som ikke vil tro på Jesus, er allerede dømt og er under Guds vrede, og den siste store dom er bare en stadfestelse av det som står fast på forhånd. Gikk dette alvor opp, så burde det vekke opp alle bundne i syndens lenker. Ennå er det nådens tid, ennå kan du finne Guds tilgivende hjerte og få nåde for Jesu skyld. Alle menneskers synd er sonet, det er bare vantroen som er årsak til at mennesket står under dommen. Alle synder, hvor store og stygge de er, må vike for det Jesus har gjort. Så stor en Frelser har vi!

– Og la ingen av oss da bli funnet utenfor samfunnet med Jesus, den dagen vi skal fare herfra.

Amen!

Rohkosi

Čálli Roald Gundersen. Illustrašuvdna: Frode Kalleland Sámás: Rávdná Turi Henriksen

Mannan jahkebealis leat mis leamaš golbma girkolaš stuorabasi; juovllat, beassážit ja hellodagat. Ja mii leat maid basuhan Kristusa albmáimannanbeaivvi. Áhčči, Bárdni ja Bassi Vuoigŋa leat oktalaš Ipmil, muhto golbma persovvna nu movt Ipmil ieš lea almmustahtán dan. Golmmaoktalaš Ipmila mii eat máhte ipmirdit olmmošlaš jirpmiin, muhto dat gullá oskui, ja mii rohkadallat ahte Ipmil su buori Vuoigŋas bokte almmustahtášii dan min váibmui. Biibbalsániid maid mii geahčadit lagabuidda leat Kristusa albmáimannanbeaivvi teavsttat.

Mark16:14: Manjimustá Jesus almmustuvai oktanuppelohkái máhttájeaddjásis go sii ledje boradeamen. Son cuiggodii sin eahpeoskku ja váimmu garasvuoda, go sii eai lean jáhkán daidda geat ledje oaidnán ahte son lei bajásčuožžilan.

15 Son celkkii sidjiide: “Mannet oppa máilbmái ja sárdnidehket evangeliuma buohkaide oppa sivdnádussii.

16 Dat gii dasa osku ja gásttašuvvo, bestojuvvo. Gii ii oskko, dat dubmejuvvo.

Mii sáhttit imaštallat go Jesus attii sidjiide dán stuora barggu dakka maŋŋil go lei cuiggodan máhttájeaddjiid eahpeoskku ja váimmu garasvuoda. Ja sii eai jáhkán daidda geat muitaledje ahte sii oidne Jesusa maŋŋil go lei bajásčuožžilan. Tomas čájehii erenoamážit iežas eahpeoskku go dajai ahte son ii dáhtto oskut ovdal go ieš oaidnán Jesusa ja ieš beassá dovdat návleráigiid ja nahkkehit gieđa su erttegii. Dan dilis ledje

máhttájeaddjit maŋŋil bajásčuožžileami. Dát lei maiddá jurddašuvvon jeddehussan buot su sáttatolbmuide.

Jesus diđii gokko máhttájeaddjit ledje rašit ja son diđii sin rašis oskku ja ollu badjelduolbmamiid, mat dávjá dáhpáhuvet dan dihtii go suddus lea fápmu min eallimis. Son han lea boahtán aiddo dakkáriid várás geat gillájit suttu vuolde ja ándagassii addá min rihkkumiid mat leat min jurdagiin, sániin ja daguin.

Dás oažžut čielgasa ahte eai lean máhttájeaddjiid attáldagat dahje sin dilli mii dagai ahte sii ožžo dán máilmmividosas doaimma. Dát lea stuora jeddehussan maiddá su otná sátnebuktiide guđiin eai leat makkárga attáldagat iežaset fámus. «Munnje lea addojuvvon buot fápmu almmis ja eatnama alde. Vulget dan dihte ja dahket buot álbmogiid mu máhttájeaddjin: Gásttašehket sin Áhči ja Bárdni ja Bassi Vuoigŋa nammii.» Matt 28, 18-19. Leat nappo Jesusa buotveagalaš fápmu ja sátni mii guoddá buot sárdnideami.

«Dat guhte osku ja gásttašuvvo, bestojuvvo.» Suttujorralemis mii massiimet visot dán. Evangeliuma oahppa lea ahte mii šaddat ávdugassan go mii oskkus ja gásttas oamastit Kristusa. Oskut mearkkaša doallat duohtan dan maid evangelium muitala Kristusa birra. Dat guhte osku ja gásttašuvvo leat lávgalaga. Dáinna lágiin dáhttu Jesus oinnolaš mearkkain iežas searvegottis - nappo gásttas - čázi ja sáni bokte čájehit oinnolaččat ahte Ipmil ieš duddjo gásttas. Biibbalsátni mii oanehaččat, nannosit ja čielgasit addá gástta hearvásvuoda midjiide lea galatialaččaid girjjis 3:27 «Buohkat dii geat lehpet gásttašuvvon Kristusii, lehpet gárvodan Kristusii.»

Dát lea čiegusvuolta dan buhtisvuoda ja buoredohkálašvuoda hárrái mii addo-

juvvo Ipmilis midjiide gásttas. Mii leat gárvodan Kristusa. Mii eat leat Ipmila ovddas iežamet persovvnnas, muhto su Bárdnis, Jesus Kristusis, su persovvnnas. Mii čuožžut Ipmila ovddas Kristusa biktasiin, Kristusa persovvnnas, Kristusa vanhurskkisvuodas. Buohkat geat gásttašuvvojit Kristusii, besset dallánaga gárvodit buot dainna mii gullá bestojupmái - nappo Kristusa ja su ánsšáseami.

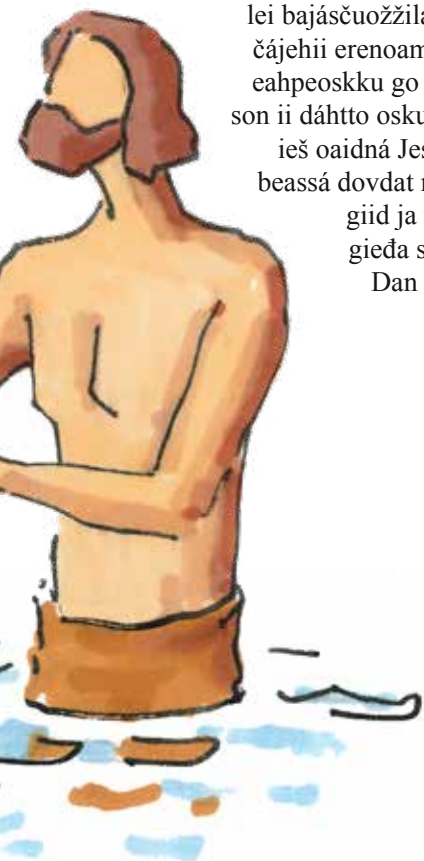
Vaikko min oaččis lea olu buhtisme-ahttuvuohta ja headjuvuolta ja vaikko mii vádjolusas duolvvidit julggideamet, de almmatge ii dás mihkkege šatta midjiide dubmehussan. «De ii leat šat mihkkege dubmehusaidda sidjiide geat leat Kristus Jesusis.» Rom 8.

«-, muhto guhte ii oskko, dubmejuvvo»

Vuoi man duodalaš lea eallit Kristusa haga min Hearrán ja beastin. Dán eallimis mii šaddat válljema dahkat. Dat guhte ii dáhtto oskut Jesusii, lea juo dubmejuvvon ja lea Ipmila moari vuolde, ja maŋemus stuora duopmu dušše nanne dan mii ovdalgihtii juo lea nannejuvvon. Jus dát duodalaš dilli ipmirduvvo, de berre dat boktit buohkaid geat leat čadnojuvvon suttu láhkiide. Ain lea árbmu áigi, ain sáhtát gávdnat Ipmila ándagassii addi váimmu ja oažžut árpmu Jesusa dihte. Buot olbmuid suttut leat soabahuvvon, lea dušše eahpeosku mii dahká ahte olbmot leat duomu vuolde. Eai oba leatge nu stuora ja fasttes suttut mat eai gáidda dan ovddas maid Jesus lea dahkan. Nu stuora Beasti mis lea!

– Allos guhtege mis gávdnojuvvo olggobealde Jesusa servvolašvuoda dan beaivvi go min vuolgináigi boahá dáppe.

Amen!

Gjennomgang av Martin Luthers lille katekisme

Del 33

Ved forkynner i NSM Nils Borge Teigen

Det sjette bud – skapt til mann og kvinne

«**H**ar dere ikke lest at han som skapte dem, fra begynnelsen av skapte dem til mann og kvinne?» spurte Jesus fariseerne (Matt 19:4). For når vår Herre taler om ekteskapet, viser han oss til historien om hvordan mennesket først ble skapt. Det er helt grunnleggende for å forstå dette med kjønn rett.

Vi har to beretninger om skapelsen, og det er påfallende hvor stor oppmerksomhet de begge viser menneskets kjønn. I den første (1. Mos 1) blir det fortellingens klimaks, og i den andre er det fortellingens tema (1. Mos 2).

Etter at Gud hadde skapt himmel og jord og alt hva i dem er, tar fortelleren oss med inn i himmelen for å høre på Guds rådslagning. For nå er det noe meget, meget viktig som skal skje: «La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår lignelse», sier Gud (1. Mos 1:26). Her må det være minst to som rådslår sammen, nemlig Faderen og Sønnen.

Dersom en skoleklasse får i oppdrag å tegne våren, ville det nok bli mange måter å løse det. Men nå er spørsmålet hvordan disse to løser den oppgaven de har gitt seg selv. Jo, det gjør de ved å skape mennesket som mann og kvinne: For «Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det. Til mann og kvinne skapte han dem.» (v. 27)

At menneskets kjønn nevnes i forbindelse med Guds bilde, må bety at Gud har høyere planer med oss enn med dyrene som bare skal formere seg. Han vil at samspillet mellom mannlige og kvinnelige skal avspeile hans store kjærlighet. Derfor er kjønnsforskjellene noe gudskapt og hellig som vi må ta vare på.

Her ser vi menneskets særstilling både ovenfor Gud og hans skaperverk. Som kronen på hans skaperverk skal de legge jorden under seg og herske over alle dyrene. Her likestilles begge kjønn. Sammen skal de erobre jorden, utforske den, boltre seg på den og utnytte alle mulighetene der.

Men når det gjelder forholdet de to imellom, er det en forskjell. Det lærer vi om i den andre skapelsesberetningen. Der får vi høre at de ble skapt forskjellige for at de skulle gå inn i forskjellige roller ovenfor hverandre. Mannen ble skapt først

og fikk både oppdraget, avgjørelsen og budet før kvinnen kom inn på banen.

Oppdraget var å dyrke og vokte hagen (2:15). Det var det som var meningen med å erobre jorden, at de skulle dyrke den og ta seg av det mangfoldige livet på denne planeten og vokte det mot alle skader og farer. Det var han som fikk oppdraget, og hun ble gitt ham som en medarbeider som skulle hjelpe og støtte ham (2:18).

Gud gav ham også avgjørelsen. For Adam skulle sette navn på dyra før Eva kom. Det han bestemte her, hadde Gud godkjent på forhånd. Det mannen kalte hver levende skapning, det skulle det hete (2:19). Hun var ikke med på å bestemme dette, fordi Gud ville gi ham den store glede og ære å føre henne inn i sitt paradys for at hun kunne eie det sammen med ham. Og det var til like stor ære og glede for henne. Gjennom denne underordning oppnådde hun likestilling i lykkelig harmoni med sin mann. Slik er det også i dag når en mann får føre sin kvinne inn i sitt paradys f.eks. på en snøscooter.

Han var også alene da han fikk budskapet av Gud om at de fritt kunne spise av trærne med unntak av det ene (2:16-17). Her var det ingen frihet for egne påfunn som ellers i erobringstoktet. Han måtte være lydige mot Gud og lære henne det samme. Og så lenge hun holdt seg til det han hadde lært henne, gikk det bra. Men da hun lot seg lokke og også fikk sin mann bort fra Guds ord, gikk det galt (kap 3). Derfor vil Gud at mannen skal ha læreansvaret i de åndelige ting (1.Tim 2:11-14).

Når de begge følger Guds skapervilje her, virkeliggjør de hans bilde til ære for ham og til ære og gagn for dem selv. Det vil si, han vil at dette skal skje gjennom ekteskapet. Det skal vi høre mer om i neste kapittel.

Spørsmål til ettertanke og samtale

1. Hvordan kommer Guds bilde til uttrykk hos mennesket?
2. På hvilken måte er kjønnene likestilte?
3. Hva fikk mannen før kvinnen kom på banen?

Rådsmøte i Norges Samemisjon

Tekst: Sigmund Fjære

17. juni avholdt Norges Samemisjon rådsmøte på den digitale plattformen Zoom. Det var noen forfall, slik at det til slutt ble 15 stemmeberettigede.

Landsstyreformann Odd Eivind Høyvik innledet møtet med å lese 1. Joh 2:1-2. Den store saken på rådsmøtet var naturligvis veien videre for Norges Samemisjon. Rådsmøtets oppgave er å gi råd i en viktig avgjørelse som tas på Landsmøtet.

Det var fremmet fire forslag til veien videre for Samemisjonen.

Alternativ A: Norges Samemisjon består som egen organisasjon, men omstruktureres etter modell av Misjon Sarepta i tråd med skriv til Rådsmøtet fra Finnmarksutvalget.

Alternativ B: Norges Samemisjon

består som egen organisasjon i tråd med forslag til strategiplan fra Møre og Romsdal krets.

C: Norges Samemisjon består som egen organisasjon i tråd med forslag fra Trøndelag krets.

D: Rådsmøtet 17.06.20 anbefaler Landsstyret i Norges Samemisjon å fremme forslag for Landsmøtet 2020 om å videreføre kontakten med Misjon Sarepta i tråd med OUs rapport og LS vedtak 6/20 og intensjonsavtalen som er godkjent av partene.

De ulike alternativene ble presentert for delegatene, som også hadde fått de

på forhånd. Sarepta var også presentert ved Johannes Kleppa og Hans Bergane. De fikk svare på mange spørsmål om Sarepta.

I den etterfølgende samtalen kom flere aspekter fram, og den var på mange måter ryddig og informativ. Det ble drøftet struktur, økonomi, åndelig situasjon, rekruttering og mye annet.

Ved avstemningen fikk alternativ A 0 stemmer, alternativ B fikk 4 stemmer, alternativ C fikk 0 stemmer, og alternativ D fikk 11 stemmer. Dermed gav rådsmøtet et forholdsvis klart råd til Landsstyret om å fremme forslag på Landsmøtet om å videreføre kontakten med Sarepta.

KRETSÅRSMØTE I OSLO OG ROMERIKE KRETS:

«Hva er fattigdom?»

Tekst og foto: Sigmund Fjære

6. juni hadde Oslo og Romerike krets av Norges Samemisjon kretsårs møte på Østre Kvelde bedehus i Larvik kommune. Foreningsleder Helge Mangelrød ønsket oss velkommen.

Vi hadde besøk av Kurt Olsen, som er forkynner i Norges Samemisjon. I bibeltimen leste han kapittel 12 i 1. Kongebok. Situasjonen med Rehabeam og Jeroboam har mange likheter til situasjonen i dag. Den største delen av riket valgte bort Davids hus. Kurt fortalte også om situasjonen på Kola i Russland. Vi fikk se flere bilder som viste fattigdommen der. Men hva er fattigdom? Når folk er fattige, så roper de til Gud. Før ropte de, men nå roper de ikke lenger. Alkohol er fortsatt et stort problem. Fengslene er utrygge. Korrupsjonen flourer. Hvordan er det med oss? Vi skal ikke være mye syke før vi begynner å be til Gud. I Laodikea visste de ikke at de var blinde og nakne. Vi ber om at de må komme i en

Kurt Olsen talte
Guds Ord til oss.

situasjon der de begynner å rope igjen, avsluttet Kurt.

Noe fra selve kretsårs møtet

Regnskapet for kretsen viste en oppgang i inntektene på ca 30 000 kr i 2019 sammenlignet med 2018. Kostnadene

er også halvert fra året før. Det gav et overskudd på 308 208 kr mot 203 219 kr året før.

Samtalen dreide seg om videre drift av Samemisjonen og en eventuell sammenslåing med Misjon Sarepta.

Det var 33 stk. på årsmøtet.

Roald Gundersen trer av, og Leif Halsos trer inn

Tekst: Sigmund Fjære. Foto: privat og samemisjonens predikanter

Bilde av denne mannen har du sett mange ganger i Samenes Venn. Helt siden 2015 har han ledet Norges Samemisjon. Men nå blir det endringer. Roald har skrevet sin siste leder i Samenes Venn. Samtidig med at Roald trer ut av den rollen, så trer en annen inn. Vi ønsker Leif Johan Halsos hjertelig velkommen som ny daglig leder i Samemisjonen fra 1. september! Vi har snakket med dem begge.

Roald Gundersen går altså av som daglig leder 1. september. Han blir likevel med ut året i en overføringsperiode med ny daglig leder, men deretter bærer det inn pensjonistenes rekke.

– Jeg er veldig glad for at Leif Halsos, som overtar stafettspinnen, kan snakke samisk og har levd i det samiske miljøet i indre Finnmark, sier Roald.

Jeg ber Roald, som selv er same, om å fortelle om bakgrunnen sin. – Jeg er sjøsame, og vokste opp i et kristent hjem i Kåfjord i Lyngen. Samisk var dagligspråket til fars- og bestefars generasjonen. Men i den sterke fornorskingsperioden på 1950-tallet var det «vedtatt at ungdommen skulle bli gode nordmenn» og bruke norsk som sitt språk. Slik tapte vi mye av vårt opprinnelige språk, og sårheten og tapsfølelsen har vokst med tiden.

I de læstadianske forsamlingene var det viktig at Guds ord ble formidlet på hjertespråket, og dermed fikk det samiske språket bedre vilkår. Det samiske språket og kulturen har alltid vært kjær for meg. Læstadianismen spredte seg i de samiske og kvenske områdene, noe som ga den et spesielt sterkt etnisk særpreg. Jeg har vokst opp og levd i denne felleskulturen. Jeg har mange venner på vidda og i andre samiske områder. Vi har møttes og blitt kjent gjennom forsamlinger og stevner og annen dagligdags kontakt. Denne kulturkunnskapen har vært en viktig ballast i stillingen som daglig leder i Samemisjonen.

– **Når og hvordan begynte du i Samemisjonen?** Roald forteller at han hadde lederoppgaver i NAV, og ble kontaktet av Samemisjonen to ganger. De ønsket at han skulle bli administrasjonsleder.

– Jeg kjente at jeg ville bruke de siste årene av min arbeidskarriere i kristen tjeneste. Til da hadde jeg vært i sosialt arbeid, men nå kom tilbudet om et åndelig arbeid. Jeg tenkte: «Ja, jeg kan jo prøve». Så ble det intervju, og styret valgte å ansette meg 1. jan 2015. At hovedkontoret samtidig ble flyttet til Tromsø, gjorde valget enklere for meg.

Etter tre måneder ble Roald spurt om å bli daglig leder, og han overtok denne stillingen i slutten av april 2015. Tidligere erfaringer med ledelse var nok en forutsetning for at han så raskt kunne ta over som daglig leder.

Da Roald begynte var det 3,5 stillinger på hovedkontoret, etter hvert ble de redusert til 1,5 stillinger. Dermed var det ikke mangel på oppgaver for Roald og resten av hovedkontoret. Han ledet i henhold til generalsekretærens arbeidsinstruks. Blant annet innebar det at han måtte legge fram saker til landsstyremøtene, han hadde øverste personalansvar, økonomisk ansvar, administrativt ansvar, ansvar for regnskap og budsjett, forvaltning av eiendommer, HMS-arbeid osv. I tillegg var jeg redaktør i radio DSF i tre år. Roald forteller om en travel tid, men sammen med sin gode medarbeider Eva har det fungert bra! – Som leder må man til tider skjære igjennom og ta avgjørelser for å komme over i nye spor som er viktige for helheten i misjonsarbeidet.

– **Hva har vært det viktigste for deg?** – At den samiske befolkningen skal få Guds Ord på hjertespråket, samt å nå den unge samiske befolkningen med Guds Ord. I tillegg har forkynnelsen på Kola vært et hjertebarn for meg, særlig gledelig er det at Samemisjonen i samarbeid med den lutherske kirka på Kola har bidratt til å øke forkynnelsen betydelig. Vi har nå god oversikt både

Roald har vært leder i Samemisjonen i snart 6 år

over økonomien og det humanitære arbeidet. Det var en kjempefordel for meg at jeg hadde flere års forkynner- og humanitærerfaring med «Prekenreiser Kola», og hadde dermed kunnskap til å kunne stake ut kursen videre. Det har vært stort å oppleve gleden og takknemligheten menighetene der har vist over å høre Guds Ord.

– Videre har det for meg vært veldig viktig at vi står på bibelsk og luthersk grunn. Dette er en grunn som har stått og står sin prøve. Jeg håper og ber om at Samemisjonen i fremtiden fortsatt står på denne faste grunn og ikke blir dratt med av tidsåndens strømninger. Men at forkynnelsen av lov og evangeliet om Jesus som veien, sannheten og livet fortsatt blir det ankerfestet som fører mennesket til frihet og fred med Gud.

– **Hva har vært mest krevende i din tid?** – En ukultur i Samemisjon har vært at demokratiske vedtak i mange tilfeller ikke har blitt akseptert, men heller motarbeidet. Derfor har ikke tidligere omstillingsvedtak blitt gjennomført. Noen med særinteresser går sine egne veier, underminerer Landsstyrets vedtak, og vi får stadige omkamper. Det har vært slitsomt for administrasjonen, også før min tid. Slik opptreden påvirker det interne samholdet, og hele organisasjonen blir taperen. Jeg synes det er viktig at dette kommer frem. Om denne ukulturen får leve videre, vil organisasjonen tappes ytterligere og hovedopdraget, forkynnelsen, blir lidende. I noen situasjoner kan jeg også ha uttrykt meg uheldig slik at det har såret

Roald har vært rundt omkring i Norges land og orientert om Samemisjonen

mennesker og det ber jeg om tilgivelse for.

– **Hvordan har Samemisjonen utviklet seg i din tid?** – Det er nok forskjellige meninger om det. La meg få si at vi har hatt et godt landsstyre som har tatt tak i utfordringene og vist vilje til nytenkning og omstilling. De har staket ut en linje som jeg håper får nødvendig støtte av medlemmene. Foreningslivet er tilnærmet utradert i Samemisjonen, dessverre. Foreningene har vært et viktig arbeid for organisasjonen også, med støtte i bønn og offer. Samemisjonen var jo en veldig bred organisasjon før, men den har endret seg til å fokusere mer på forkynnende virksomhet.

– **Hvordan tror du at du har utviklet deg i denne tiden?** – Det har vært en veldig interessant periode på mange måter. Det er som sagt en bred organisasjon med ulike grupper og mange personligheter. Det har vært flott å møte folk i organisasjonen som man kjenner åndelig fellesskap med. Jeg har blitt kjent med mange virkelig fine mennesker, som jeg har lært mye av, og som har gitt meg signaler og tilbakemeldinger underveis. Jeg håper at jeg har dratt med meg noe fra denne tiden, sier Roald med et smil. – Samtidig tror jeg nok at alderen har gjort meg mer avsløpt i hjørnene, bagateller blir ikke så viktige lenger.

– **Hva gleder du deg mest til nå som du slutter, da?** Etter en liten pause sier Roald bestemt: – Ta lange kaffepauser om morgenen og filosofere i ro og fred. «Prekenreiser Kola» vil jeg fort-

sette med, om Gud åpner for dette. Så blir det spennende å se hvordan Samemisjonen utvikler seg videre. Det er viktig at mennesker får høre Guds Ord, og at Guds Ord får lede meg i mitt liv.

– **Hva er ditt sterkeste minne?** – Det må være summen av de mange personlighetene som jeg har møtt, og som har betydd enormt mye for meg. Kolarbeidet har satt dype spor i meg.

Roald hilser Leif og ønsker han Guds velsignelse over det arbeidet han skal ta over. – Pass på helsa, så du ikke brenner deg ut. Han minner om det som står i Salme 127, vers 1. «Dersom Herren ikke bygger huset, arbeider bygningsmennene forgjeves. Dersom Herren ikke vokter byen, våker vekteren forgjeves.»

Odd Eivind Høyvik er formann i Landsstyret i Norges Samemisjon. Jeg spør han hva Roald Gundersen har betydd for Samemisjon.

– Han har betydd utrolig mye. Det var en turbulent periode, og vi var et helt nytt landsstyre, da Roald kom inn. Han var læstadianer, og det var nok litt fremmed for han i starten. Samemisjonen var en jo bedehusbevegelse, men han tilpasset seg dette utrolig fort. Med sin ro og sindige måte å opptre på, så ledet han Samemisjon på en unik måte. Han var tydelig på hva han mente, og hva organisasjonen skulle være. NSM har jo vært knyttet til DNK, derfor var dette en utfordring å styre skuta gjennom dette farvannet. Mange i media tok han ganske hardt, for eksempel i synet på kvinnelige prester og homoliberal teologi, men Roald beholdt roen. Han har tydeliggjort kursen for Norges Samemisjonen. En god leder skal gjøre de andre gode, og dette har vært hans sterke side.

– **Hva tar du med deg videre?** Jeg ønsker å ta med meg roen, og hans tydelige vitnesbyrd. Samt den avhengighet han har til Herren. Til sist vil jeg hilse Roald med salme 127 vers 1. «Dersom Herren ikke bygger huset, arbeider bygningsmennene forgjeves. Dersom Herren ikke vokter byen, våker vekteren forgjeves.» Dette forbinder jeg med Roald.

Lars Nessa, nestformann i Landsstyret, kjenner også Roald godt. Han oppsummerer Roald som misjonsleder slik.

– Roald har bidratt til å videreføre Samemisjon som en konservativ evangelisk luthersk misjonsorganisasjon.

Med sin samiske og læstadianske bakgrunn hadde han en særlig forutsetning for å lede Samemisjonen i den samisk-læstadianske konteksten vi arbeider i på nordkalotten. Han framstod som uredd og frimodig i møte med media. Samemisjonen avviser samarbeid med biskoper og prester som godkjenner likekjønnet samliv. Han har fungert som en brobygger mellom den læstadianske bevegelsen og andre misjonsorganisasjoner. Roald er framsynt og nytenkende, samtidig som han holder fram Guds Ord, med en luthersk kristendomsforståelse. I omstillingsprosessen har Roald vært en pådriver. Han har vist at han er en proaktiv leder, forutseende, og har mot og vilje til å ta radikale grep for å føre samemisjonsarbeidet videre.

Jeg ønsker Roald Guds velsignelse og en meningsfull pensjonisttilværelse, og jeg håper han fortsatt kan bidra aktivt med sin innsikt og kompetanse inn i det framtidige samemisjonsarbeidet. Så håper jeg at du fortsatt får bevare frimodigheten din på Guds ords vegne, og hilser deg med Hebreerne 10:35. «Kast derfor ikke bort deres frimodighet, som har stor lønn!»

Bøye Vigdal har kjent Roald lenge, også han medlem av Landsstyret. Han beskriver tiden Roald har styrt i slik.

– Det har vært en konfliktfull tid, med mye fokus på økonomi, og å få den på beina. Men Roald har vært en enestående konfliktløser. Videre har han hatt

Forts. neste side

Roald på 17. mai 2020

kreative løsninger. Samtidig er han tydelig på teologien, helt enestående. Målet har vært å holde liv i organisasjonen. I tillegg har han vært opptatt arbeidet av Kola og fått i stand gode avtaler. Bøye hilser med 1. Kor 15:10. «Men av Guds nåde er jeg det jeg er, og hans nåde mot meg har ikke vært forgyeves, men jeg har arbeidet mer enn de alle – det vil si: ikke jeg, men Guds nåde som er med meg.»

Eva-Regine Okkels har delt arbeidsplass med Roald på hovedkontoret i Tromsø, og startet som ansatt i Samemisjonen samtidig med Roald. – Vi måtte lage løypa sammen. Fordelingen av arbeidsoppgaver gikk veldig intuitivt mellom oss. Jeg synes det har vært veldig hyggelig og fint å jobbe med Roald. Vi har hatt en gjensidig respekt for hverandre. Det har følt trygt og vi har hatt et godt samarbeid.

– **Hvor ryddig var arbeidspulten hans?** – Ekstremt ryddig, svarer Eva-Regine. Som regel var han på plass tidlig, kaffen var klar når jeg kom, sier hun.

Hun takker for samarbeidet og ønsker Guds fred og velsignelse over pensjonisttilværelsen.

Vår nye daglige leder

Leif Johan Halsos er gift med Kristin, har fire barn, to jenter og to gutter. Han er 61 år og bor i Meløy kommune i Nordland. Han hører til i den lutherske frikirken der, Halså frikirke. Fra 1. september overtar han etter Roald.

– **Når traff du Samemisjonen for første gang?** – Jeg flyttet til Maze i 1983. Der hadde jeg en nabo som jobba

Leif Halsos overtar som daglig leder

i Samemisjonen. Han het Anders Sara. Han var tolk, og menighetsformann i kirken og var med å oversette den samiske bibelen på nytt. Jeg husker godt en kjøretur fra Karasjok med han, den første vinteren. Han kom fra ett møte fra den gruppa som oversatte. Det satte djupt inntrykk i meg og ble inngangsporten til Samemisjonen for meg.

– **Hvorfor flytta du til Maze?** – Jeg ble sendt fra Frikirken og arbeidet som forkynner. Så ble jeg etter hvert kjent med mange, f.eks. Gunnar Brustad og Arthur Olsen. De gjorde sterke inntrykk. I tillegg var jeg mye sammen med Sverre Gundersen, bestyrer på sykestua i Kautokeino. Jeg ble med på mange samemisjonsmøter.

– **Hvordan var Samemisjonen da?** – En helt annen tid. Da hadde Samemisjonen enda folkehøgskole i Karasjok, flere sykestuer, mange arbeidere osv. Dette var den tiden da kommunale myndigheter begynte å overta institusjonene våre. Men møtene den gang var som i dag.

– **Og etter hvert begynte du å være med på vinterstevner?** – Ja, etter at jeg flyttet til Meløy ble jeg spurt om å være med. Jeg hadde jo et godt kjennskap til finnmarksarbeidet, men jeg har ikke vært ansatt i Samemisjonen.

Jeg spør hva Leif ønsker med Samemisjonen.

– For det første å være tro imot Samemisjonens visjon og målsetting, altså på bibelsk og evangelisk-luthersk grunn å utføre indremisjonsarbeid blant den samiske befolkningen, og å støtte samisk språk og kristen kulturarv. Indremisjonsarbeid krever litt forklaring. For de samiske arbeidere blir det klassisk indremisjonsarbeid siden det er i deres egen kultur, men for oss som er norske må vi krysse både språk og kultur når vi jobber i de samiske områdene. Og det betyr at vi må lære og respektere og sette pris på de gode verdiene som de har, være bevisst på at vi er gjester. Det vil alltid være et tosidig forhold der man gir til hverandre og velsigner hverandre. Det er så gudvelbehagelig. Som Salme 133:2 sier: «Det er som den gode oljen på hodet, som flyter ned på

Leif har vært med på mange vinterstevner i Kautokeino

skjegget, Arons skjegg – den flyter ned på kanten av hans kledning». I forlengelsen av dette er et gjensidig forhold. Vi norske trenger desperat de gode verdiene som de samiske kristne har. Vi trenger virkelig den respekten for Guds Ord, åpenheten for Guds Ånd, nærheten og harmonien med livet i naturen som de samiske kristne har. Hvis vi i Samemisjonen kunne utføre kristent kulturarbeid der oppe, men også formidle noe av dette tilbake til det norske folket, så synes jeg dette ville være fantastisk!

– **Hva er de største utfordringene våre?** – Noe av det som første som må avklares er forholdet til intensjonsavtalen med Sarepta. En må finne riktig organisasjonsstruktur. Vi må drive økonomisk bærekraftig, om det blir sammenslåing eller ikke. Det er viktig at vi er klar over hvorfor vi driver, nemlig visjonen vår, å gjøre alle folkeslag til disipler. En har sagt det slik, «om vi har penger, så driver vi misjon, og om vi ikke har penger, så driver vi likevel». Oppdraget og visjonen fra Gud må styre oss. Så må vi tillempe det inn i den konkrete situasjonen vi er i.

– **Hva gjør du når du ikke er i åndelig arbeid?** Leif svarer etter en liten stund. – Jeg elsker Gud og mennesker.

Til slutt hilser han oss med Romerne 1. I dette kapitlet hadde Luther sin tårnoplevelse. Han skammet seg ikke ved evangeliet, for der ble Guds rettferdighet åpenbart. Dette gikk plutselig opp for han, at Guds rettferdighet ble gitt for oss. Nå leste han Bibelen på en helt ny måte. Det er Gud som gir oss sin hellighet, sin ånd, sin nåde. Han gir oss del i sitt liv. Den oppdagelsesferden som Luther gikk, ønsker jeg at misjonsvennene også skal få oppleve.

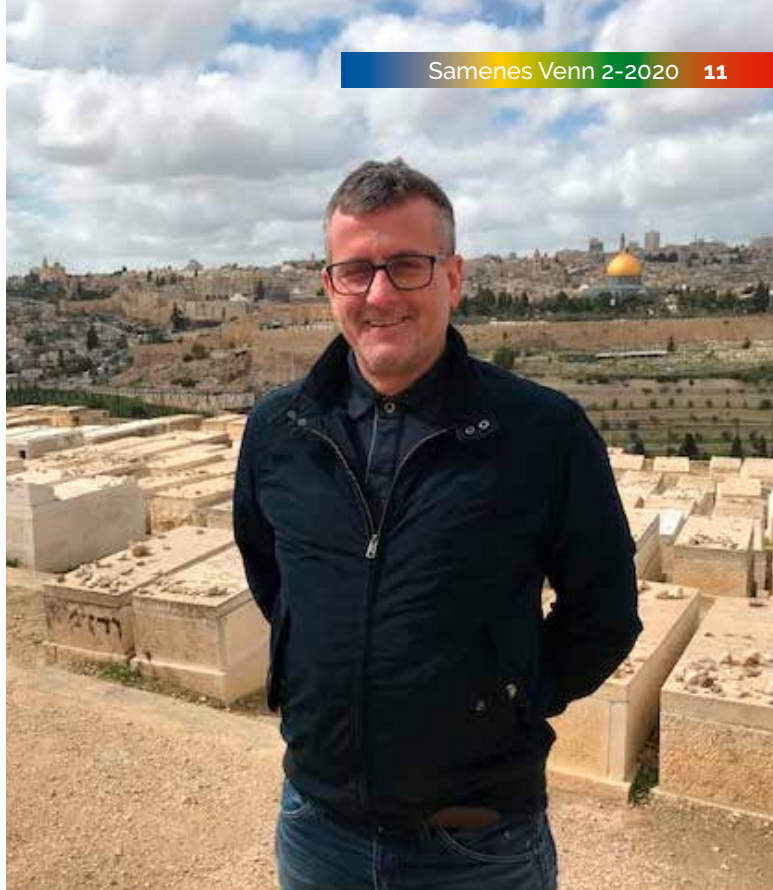
Samenes Venn og Samemisjonen ønsker Leif Halsos hjertelig velkommen som daglig leder!

Gjennomgang av

1. Samuelsbok

– del 3

Tekst: Pål Are Andersen

I første del beskrev vi den rådende åndssituasjon i Israel i overgangen mellom dommertiden og kongetiden særlig personifisert gjennom Eli og hans sønner. Det rådet i tiden en åndelig søvn og en farlig likegyldighet i forhold til Guds ord og hans hellige vilje. Men lyset i mørket var profeten Samuel, han som lå i Herrens helligdom, hvor Guds ark var og at Guds lampe ennå ikke var sløkket.

I andre nummer gikk vi litt mer sammenhengende gjennom de tre første kapitlene: Blant annet om Hanna som ble bønnhørt og fikk sønnen Samuel som hun så etter sitt løfte overlot til Herrens tempel da han bare var et lite barn, og ikke minst om hennes lovsang. Vi fikk også med oss straffen over Elis sønner og hans ætt, forkynt av Herren, for sin ulydighets og ugudelighets skyld.

Kapittel 4

Kapittel tre avsluttet med at Herren åpenbarte seg for Samuel «ved Herrens ord» (3:21). Så åpner kapittel fire med at det samme Herrens ord forkynnes og videreformidles til Israel av Samuel. I profeten Samuel ble ordet han hørte en kilde i han som vellet fram til evig liv, som Johannes skriver (Joh. 4:14). En slik kilde skaper den rette bibelske stridslyst, den som ikke lenger lar fienden i fred; denne «ondskapens åndehær» (Ef 6:12). Israel drar derfor ut for å kjempe mot sine erkefiender filistrene (vers 1).

I to hundre år var filistrene og de fem bystatene Asjod, Askalon, Ekron, Gat og Gaza en betydelig politisk og økonomisk makt i området. Her regjerte det fem bykonger/filisterkonger. Filistrene var lenge Israels hovedfiende og de dominerte særlig Israel i dommertiden slik at Israel også måtte innrømme skatt til dem.

Utfallet av kampen mot filistrene blir ikke som håpet og forventet. Fire tusen israelere faller i striden (vers 2). Da hentes arken nærmest som en magisk gjenstand de trodde kunne hjelpe dem. Legg merke til det paradoksale i vers 3:

«Da folket kom til leiren, sa Israels eldste: Hvorfor gjorde Herren det slik at filistrene slo oss i dag? La oss hente Herrens **paktsark** til oss fra Silo, så **den** kan komme hit iblant oss og frelse oss av våre fienders hånd.»

Folket tenkte at det var Gud som sørget for tapet mot filistrene. Likevel hentes arken til hjelp, som om arken var noe helt annet og magisk noe, som ikke hadde med Herren å gjøre. Det er som om de sier: Herren gjorde så vi tapte mot filistrene, så la oss derfor og istedenfor få hjelp av paktsarken! Her ligger det noe til ransakelse. Skylder vi på Herren når våre kamper mislykkes og det ikke går som vi tenker og ønsker? Faren er at vi dermed også fort fristes til å søke på andre måter og med andre midler enn det Herren har foreskrevet i sitt Ord.

Vi blir videre vitner til et grelt skue: Herrens paktsark bringes ut til leiren ledsaget av de ugudelige sønnene til Eli; Hofni og Pinehas. Man kan saktens undre på om hvorvidt dette kom Eli for øre, noe vi jo tror, og ikke minst hvordan Eli i så fall forholdt seg til dette? Vi ser at straffen for helligrøden er fryktelig da nye tretti tusen mann omkommer!

Vi merker oss at tapet skjedde på tross av den svært gode stemningen og de gode følelsene som oppsto da arken ankom (vers 5): «Med det samme Herrens paktsark kom til leiren, satte hele Israel i et stort jubelrop, så jorden rystet.» God stemning og gode følelser er med andre ord intet bevis for Guds nærvær og tilstedeværelse. De klarer vi utmerket å ordne selv.

Forts. neste side

Vi merker oss også (i vers 8) at filistrene først ble redde og motløse av arken og av jubelropet:

«Ve oss! Hvem skal fri oss av disse veldige guders hånd? Dette er de guder som slo Egypt med all slags plager i ørkenen.»

Med dette viser de at de hadde både kunnskap om og tidligere erfaring med Israels Gud, eller «guder» som de uttrykker det, noe som også bekrefte i kap. 6 og vers 6. De overviner dog frykten og det manes igjen til mot og ikke til feighet (vers 9).

Blant de tretti tusen israelere som blir drept i den påfølgende striden, er også Elis ugudelige sønner! En mann fra slagmarken løper så til Silo med det fryktelige budskapet hvor også Eli satt på sin stol i angst over Guds ark. Først får innbyggerne i byen beskjed om utfallet og hele byen setter i et larmende jammerskrik (vers 13). Eli, som nå er blitt 98 år gammel og endog blind, får så høre årsaken til jammerskriket (vers 17):

«(...)Israel er flyktet for filistrene, og det har vært et stort mannefall blant folket. Dine to sønner, Hofni og Pinehas, har også mistet livet. Og Guds ark er tatt. 18 **Med det samme han nevnte Guds ark, falt Eli baklengs ned av stolen ved siden av porten. Han brakk nakkebenet og døde, for mannen var gammel og tung. Han hadde dømt Israel i førti år.**»

Vi merker oss at det først og fremst ikke var budskapet om tapet av sine sønner som forårsaket sjokket med påfølgende død, men det var budskapet om at Herrens ark var tatt! Av det samme budskapet spontanføder Elis svigerdatter (en sønn) og dør. Også her grunngis tapet av arken både først og sist som årsak til hennes dødsfall (vers 19-21):

«(...) Da hun hørte budskapet om at **Guds ark var tatt**, og at hennes svigerfar og hennes mann var død, sank hun i kne og fødte, for veene kom brått over henne. I hennes dødsstund sa de kvinnene som stod hos henne: Frykt ikke, du har født en sønn! Men hun svarte ikke og gav ikke akt på det de sa. Hun kalte gutten *Ikabod** og sa: *Bortveket er herligheten fra Israel - fordi Guds ark var tatt, og for hennes svigerfars og hennes manns skyld. Hun sa: Bortveket er herligheten fra Israel, for **Guds ark er tatt.***»

Med tapet av paktens ark er det også slutt på helligdommen i Silo. Israel har med arken mistet nådestolen som Gud åpenbarte seg ved og dermed så å si mistet Gud. Ved nådestolen ble synd oppgjort, bekjent og forlatt. Der var Arons stav, krukken med manna og Lovtavlene!

Når Jeremias senere i kapittel sju refererer til det som skjer her, så stilles alvorlighetsgraden av denne katastrofen på linje med da tempelet ble ødelagt av babylonerne 500 år senere. Dette hendte for Israels synders skyld.

Arken kom aldri mer tilbake til helligdommen i Silo. Først langt senere, ved David, ble den flyttet og plassert i Jerusalem. Men da var det gått hele 40 år fra den ble røvet og forlot Silo!

I **kapittel 5** er paktens ark på stadig vandring. Først får vi høre at filistrene plasserer paktens ark ved siden av sin avgud Dagon i hans tempel i Asjdod. Dagon var en fiskegud med overkroppen til en mann og underkroppen til en fisk. Gudebildet var nært knyttet til filistrenes forhold til havet å gjøre. De var et sjøfolk.

Men som vi ser her; blant avguder hverken kan eller vil Gud og hans folk finne seg til rette. Det er ikke noe jevnbyrdighet eller *samklang mellom Kristus og Belial (2 Kor. 6:15)*. Avguden Dagon ramler derfor ned fra sin plass og legger seg nesegrus på bakken *med ansiktet mot jorden foran Herrens ark (vers 3)*. Dette skjer to dager på rad. Den andre dagen finner filistrene sin avgud med både hender og hodet kuttet av.

«(...) Så sant jeg lever, sier Herren, for meg skal hvert kne bøye seg, (...)» Rom 14:11.

Ved paktens nærvær ødela Herren folket i Asjdod og bygdene omkring og slo dem med byller (vers 6). De torde derfor ikke å fortsette å ha den der.

1 Sam 5:7: «(...) Israels Guds ark skal ikke bli hos oss, for hans hånd ligger hårdt på oss og på Dagon, vår gud.»

Gud la altså noe av den samme landeplage på dem som Gud la på egypterne. Dette var nok vanskelig for filistrene å forstå og å godta. Det var uforståelig for dem at ikke den som vant krigen også var den som hadde den sterkeste guden!

De rådslår etter hvert seg imellom og bestemmer seg for å sende arken

videre til byen Gat. Men i Gat møter folket samme skjebne som folket i Asjdod ble møtt med. Derfor sendes den videre til Ekron. Ekrons befolkning blir også med rette livredde og de vil absolutt ikke ha den der. Mange filistere omkommer og mange blir slått med byller ved arken.

Det hele ender da opp i **kapittel 6** med at paktens ark på underfullt vis sendes og fraktes av gårde med to kyr som det ikke er kommet åk på, tilbake til Israel. Da hadde den alt i alt vandret rundt hos filistrene i sju måneder.

Det tvinges fram en bønn med denne hendelsen som bakteppe; at hvor hen paktens ark dro fram med loven og evangeliet, så skapte den frykt og sykdommer. Vi retter da vår bønn til høstens Herre, vår frelser og forsoner, om at Han gjennom oss, ved sitt hellige Ord, på samme måte må skape en uro i vantros hjerter, slik at den rette frykt for Herren skapes, og syndens sykdom åpenbares i menneskers hjerter hvor hen vi farer fram, og at det dermed også beredes en vei og en inngang for evangeliet. Og vi ber om at vi, som med paktens ark hos filistrene, en dag på underfullt vis skal sendes tilbake til det evige Israel. Ikke med kyr, men som en Elias, med hester og vogner av ild.

Vi merker oss at det først og fremst ikke var budskapet om tapet av sine sønner som forårsaket sjokket med påfølgende død, men det var budskapet om at Herrens ark var tatt!

Nytt fra Kola

Alle i verden ble rammet av corona-viruset. Det ble også innført mange restriksjoner på Kola-halvøya, og ellers i Russland. Fra 30. mars til 15. mai måtte alle være i selvisolasjon over hele Russland. Vi fikk lov til å være ute 100 m fra hjemmet, og handle mat i den nærmeste butikken. Alle arrangementer var forbudt. Skoler og barnehager, kontorer og butikker var stengt fram til 15. mai. Men det er fremdeles påbudt å bruke munnbind i butikker, offentlig transport osv., og det er påbudt å holde avstand, en meter fra hverandre.

Aleksandr Volchok, presten for den lutherske menigheten, har gjort opptak av gudstjenester og sendt dem på sosiale media på nett. Fra søndagen, 7. juni, er det lov å samle seg i kirka for å være

Svetlana Sedneva

med på gudstjenester. Det var ingen møter i Revda i perioden med selvisolasjon, men i Lovozero var det fire menn som samlet seg hos Ivan Demko. De leste Bibelen og ba sammen. Ivan holdt kontakt med andre menighetsmedlemmer via telefon, sendte dem linker til videoer av gudstjenester fra Sankt Petersburg og Murmansk.

Det var ingen mulighet til å få tak i munnbind og desinfiserende midler (antibac) i butikker i mars og april. Mange mennesker sydde egne munnbind. Tatiana Gorbunova sydde dem i Lovozero, og la dem gratis ut i butik-

ken. Folk kunne bare ta om de trengte dem. Anna Volchok sydde munnbind i Murmansk.

Norges Samemisjon fortsetter med prosjektene «Nabohjelp» og «Studenthjelp». Da utbetales det økonomisk støtte til folk som er i nød. Vi lager også matpakker ved å bruke midler som vi fikk fra «Hjelp Kola»-organisasjonen og Karoline Saltnes med flere.

Dette var en liten oppdatering av det som foregår på Kola.

Og vi ønsker at coronatiden snart er over, at vi er tilbake til det vanlige livet. Og vi vet at Guds hånd er over oss. Vi tror på den allmektige Gud som vil være med oss, og han vil aldri støte oss bort. «Kast all deres bekymring på Ham, for han har omsorg for dere» 1. Pet 5:7.

*Med hilsen Svetlana Sedneva
Representant for Norges Samemisjon i Russland*

Fra barndommen hørte jeg om Gud

Jeg hørte om Gud fra barndommen av, og siden da respekterte jeg kirken, Gud og kristendommen. Men hvor glad jeg er for at jeg en gang havnet på et kristent møte på kulturhuset i vår landsby Revda, der kristne fra Norge forkynte i 1999. Det var da, på disse møtene, at troen oppsto i meg om det gode budskapet om Kristus. Jeg fikk følelse om hvor stor hans nåde var og fikk lære om frelsen. Verden har blitt annerledes for meg. Jeg opplevde stor glede, og siden da begynte jeg å søke ham av hele mitt hjerte. Det gikk litt tid, og jeg fikk arbeid i Norges Samemisjon. Hver tirsdag hadde vi arbeidsmøter hvor vi leste Bibelen, og vår leder, Sigfred Giskegjerde, forkynte Guds ord for oss. Hver dag var det noe nytt for meg i å bli kjent med Gud og den store nåden i Kristus. For en lykke jeg opplevde! Dette er den mest verdifulle gaven vi mottar i dette livet!

Min mann søkte om en fridag på arbeidsplassen sin, for også å kunne delta på våre kristne møter. En fantastisk tid begynte, jeg og min mann levde et rikt kristent liv. Det er alltid utfordringer i livet, men Jesus fikk allerede bolig i familien vår. Dette ble det viktigste og det hjalp oss med å overleve vanskeligheter.

Nå har menighetsmedlemmer i landsbyen Revda sitt eget lokale hvor vi samles hver uke for å støtte hverandre i troen på Kristus, for å be sammen, for å lese Bibelen sammen. Det er en mann i menigheten vår, som er 50 år gammel. Han har et stort problem, han er avhengig av alkohol. Og nå, i løpet av et år har han lest boken «Huspostill» for

Natalia Duzhilova

oss på bønnemøtene våre. Ordet han leser for oss, hjelper ham også. Han begynte å snakke åpent om problemet sitt (avhengighet). En gang kom han til møtet, og sa at han ble møtt med et vanskelig valg. En venn kom til ham med en flaske alkohol, mens han var på vei til bønnemøtet vårt, og da nektet han tilbudet fra vennen og kom til møtet. Gud vil oss godt, han vil være sammen med hver enkelt av oss! Han hjelper oss! Jeg tror Gud var glad for han! Tross alt viste Jesus oss sitt eksempel, og gleder seg over de endringene som skjer i oss.

Kjære norske venner, brødre og søstre i troen på Kristus, takk for lokalet i Revda som gir oss muligheten til å komme sammen, hvor vi kan møtes med dere for å høre viktige ord fra Den Hellige Skrift. Takk til alle, Thor Henrik With, Roald Gundersen, Kurt Olsen, Alf Kristian Tellefsen, Sølvi Endresen, Nils Borge Teigen og andre misjonærer, for deres omsorg overfor det viktigste i livet vårt, nemlig troen som er gitt av Gud!

I løpet av alle disse årene har innbyggerne i Revda fått enormt mye hjelp fra folk i Norge. Dette er varme midt-dager for barn og voksne, materiell hjelp for familier med barn, funksjonshemmede, og dette er medisinsk hjelp. Men det viktigste er at dere formidlet Guds ord til oss i en så tilgjengelig form slik at vi lærte om frelsen som Frelseren ga oss!

Denne fantastiske Herrens gave – Frelse – har vi fått helt gratis, bare ved å tro på Jesus Kristus, bare ved å følge ham og stole fullt og helt på ham.

Jeg ønsker at alle skal finne lykke i å være sammen med Gud!

Med vennlig hilsen Natalia Duzhilova, landsby Revda

Radio DSF er 30 år 14. juli

Tekst: Tormod Gusland

Markeringen av jubileet vil starte med et gjenhør av den første sendinga fra 1990, den 14. juli. Redaktøren vil forsøke å finne også andre interessante ting som kan sendes frem mot landsmøtet og videre utover høsten. Vi vil jobbe for å få til en markering også på landsmøtet.

Utbygging av DAB

Vi fortsetter DAB-utbyggingen i Finnmark som gjøres sammen med de andre lokalradioene i Finnmark. Senderen i Karasjok, som ble montert i fjor høst ble satt i drift i januar. Neste del av utbyggingen er i Vadsø, hvor planlegging og forberedelser er i gang, og vi håper at vi kommer på lufta på DAB der i sommer. Vær gjerne med i bønn for dette prosjektet, og driften i Radio DSF.

Vi leier oss også inn på andre DAB-nett, både hos Radio Alta, Radio Tromsø og Radio Bardufoss. Vi er takknemlige for at vi har fått en betydelig støtte fra Medietilsynet til å sende digitalt på DAB i Finnmark, Alta og Tromsø i år. Men

vi ser oss dessverre nødt til å avslutte sendingene i Sør-Troms av kostnads-hensyn, så i Bardufoss, på Finnsnes og Harstad vil sendingene avsluttes 1. juli. Alternativet der, og også andre steder er å lytte på nettradio. Vi finnes i appen Radioplayer, og på hjemmesiden radiodsf.no.

Sendingene på FM har det siste året fungert godt i Kautokeino, Karasjok,

Vadsø og Nesseby, noe vi er glade for. Fremover er det et håp om at vi skal få drift i Tana igjen også. Ny hytte til Alggasvarri er under bygging, basert på dugnadsarbeid, men fremdriften er ikke så stor.

På FM leier vi også sendetid i Porsanger, noe som fungerer godt.

Program for radioen

Nytt av året er andakt fra et barnehefte, som leses på samisk kl 19:00 mandag til fredag. På søndagene har vi begynt med produksjon av radiogudstjenester med tale over søndagens tekst. Det er same-misjonens predikanter som står for forkynnelsen, og Klemet Hætta som tolker. Disse blir sendt kl. 11:00 hver søndag.

Gaver og støtte

Vi er glade og takknemlige for alle som gir en gave til Radio DSF, enten på Vipps 133 935 eller til konto 4932.63.30026. Vi ser at gaveinntektene har steget det siste året, og til nå i år er det gitt 20 000 kroner via Vipps til radioen.

Vi ber om en jubileumsgave i forbindelse med at radioen er 30 år.

Nytt fra Sapmi

Behandler alt fra pollenallergi til infeksjoner – Ingrediensene finner hun i naturen

Har du prøvd te laget av bjørkeblad? Elen Kristina Utsi anbefaler dette mot pollenallergi.

– Å bruke det jeg selv finner i naturen er en selvfølge for meg. Jeg tenker knapt over det engang, sier Elen Kristina Utsi (28) fra Namsskogan.

Utsi har fra hun var liten fått lære hvilke planter som kan hjelpe, og hvilke man skal styre unna.

– Sitter man med denne kunnskapen er man selvhjulpel. Det er viktig å vite hvordan man skal klare seg selv, sier hun.

Om hun får pollenallergi, vondt i magen, blir forkjølet eller får en infeksjon i ett sår vet hun akkurat hvilke planter hun skal bruke, og hvor hun kan finne dem.

Har du noen ganger vurdert å bruke annen vestlig medisin?

– Hvorfor skal jeg det, når jeg finner det jeg trenger i skogen? Jeg sparer den vestlige medisinen til når jeg blir skikkelig syk, sier hun og ler.

[...] Anne Lajla Westerfjell Kalstad som er kommuneoverlege i Røros kommune sier at i den samiske kulturen er medisinplanter veldig utbredt. [...] Kalstad ser ikke noe negativt i å bruke medisinplanter generelt. Snarere tvert imot.

– Jeg synes det er flott at folk har en kunnskap om alt av de helsebringende effektene som naturen kan ha, sier hun. Men hun legger til at det ikke finnes dokumentasjon på at alle planter brukt som naturmedisin virkelig har en effekt.

Publisert 21. juni på NRK Sapmi.

Journalist Ailin Maria Danielsen og Maja Sofie Kristina Fjellström

Planter som brukes som medisin

Einer: Desinfiserende. Blandes sammen med vann og brukes til å vaske klær. Den trekker til seg fukt, og passer derfor utmerket i for eksempel en kjeller for å forhindre mugg.

Granskudd: Har en beroligende effekt.

Tepperot: Hjelper mot mageknip.

Rosenrot: Fungerer som en energiboost.

Blad av bjørk: Fungerer som en detox. Å drikke te av bjørkeblad er bra mot pollenallergi. Funker også for muskelsmerter og revmatisme. Kan stekes sammen med kjøtt og inneholder masse c-vitamin.

Chaga: Er immunforsterkende.

Never fra bjørk: Trekker ut infeksjoner og som man kan bruke som plaster.

Tyttebærblad: Demper insektsstikk.

Kretsene i Norges Samemisjon

Troms krets

Karstein Mortensen,
administrasjonssekretær
Telefon: 922 43 778
E-post: karmort@kraftlaget.no
Kontonr: 3000.15.18530
Vipps: 600 500

Trøndelag krets

Øyvind Fonn, kretsformann
Telefon: 977 55 805
E-post: s-fonn@online.no
Kontonr: 3000.15.18530
Vipps: 600 500

Møre og Romsdal krets

Ruth Brennhaug Staurseth,
administrasjonssekretær
Telefon: 482 82 613
E-post: ruth.bs@online.no
Kontonr: 3000.15.18530
Vipps: 600 500

Bergen krins

Magne Ekanger, kretsformann
Telefon: 41 24 55 98
E-post:
bergen.krets@samemisjonen.no
Konto: 3000.15.18530
Vipps: 600 500
Fagertun leirstad, Eksingedalen
Telefon: 41 24 55 98 (M. Ekanger)

Stavanger krets

Tor Magne Haraldseid, kretssekretær
Telefon: 47 97 96 66
E-post:
stavanger.krets@samemisjonen.no
Kontonr: 3000.15.18530
Vipps: 600 500

Nordlys misjonssenter, Sandnes

Telefon: 47 97 96 66

Sørlandet krets

Ikke aktiv
hovedkontoret@samemisjonen.no

Oslo og Romerike krets

Ole Kristen Wastvedt, kretssekretær
Telefon: 909 21 902
E-post:
oslo-romerike.krets@samemisjonen.no
Kontonr: 3000.15.18530
Vipps: 600 500

Samemisjonens nærradio

Radio DSF

www.radiodsf.no
Tormod Gusland, ansvarlig redaktør
Telefon: 905 59 882
E-post: post@radiodsf.no
Kontonr: 4932.63.30026
Vipps: 133 935
For sendetider, se www.radiodsf.no

Marit Sofie Balto til minne

Med Marit Sofies bortgang er en av Samemisjons røster stilnet blant det samiske miljøet her i Karasjok sogn og omegn. Marit Sofie hadde allerede i ung alder begynt å følge samemisjonens møter og særlig var Gunnar Brustad hennes åndelig veileder. Han brukte nemlig å besøke grender og avsidesliggende gårder og blant dem var Marit og Petter Balto som bodde i Anarjokdalen ca. 4 mil fra tettstedet Karasjok.

På 1980-tallet da Marit og Petter flyttet fra Anarjokdalen til tettstedet ble Marit Sofie ansatt som klokker i Karasjok kirke og i denne stillingen var hun til 1990-tallet da kirken fikk sin egen organist. For Marit var salmesang en åndelig føde. Hun formidlet Guds ord til seg og sine og hun hentet trøst. Den Samiske salmeboken kjente hun fra perm til perm. Sangegenskaper og sangnoter hadde hun arvet hjemme, fra hun var barn.

På forsamlinger og på møter ble Marit Sofie bedt om å dra i gang sang, for da visste alle at det ble den rette melodien og tonehøyden. Men Marit tok også gjerne ordet og siterte fra Bibelen i mange sammenhenger og da særlig under minnestunder der en slektning, nabo eller en kjenning hadde vandret bort. Marit ville så gjerne minne de tilstedeværende om Guds gave og frelsesverk for mennesker som er villig til å ta imot Guds nåde.

Marit Sofies salmesang stilnet søndag 22. des. 2019 på Karasjok helsesenter. Fredag 3. jan. 2020 var det en fullsatt Karasjok kirke som tok siste farvel med Marit Sofie Balto. Jeg lyser fred over min søsters minne.

Med siste hilsen Kirsten Ravna Johansen

Så vil jeg at du slår opp den Samiske salmeboken og synger nr. 192.

*Son lea dal bajascuocilam. Ja Ibmilin muo soabatam
Ja rappam munji almi. Mu Jesus vuoitto-jabmem lea
Dal Satan valde dussadam. Ja cuvkkim jabmem værjoid.
Dat muo jedde. Vuoito diti, maid son vuiti,
helvet doargest; son læi jabmam, gæc son ælla!*

Hans Futsæter til minne

Hans Futsæter på talerstolen i Finnmark (Foto: Ove Aksnes)

Torsdag 28. november 2019 døde Hans Futsæter. Han vart 79 år gamal. Hans var gift med Sigrid, og dei budde på Futsæter på Averøya. Hans var ein god og varm misjonsmann. Han var alltid klar til å hjelpe og ta eit tak for misjonen. I sin ungdom gjekk han på Misjonsbibelskolen på Stjørdal. Det året betydde nok mykje for han og er nok medverkande til at han i over 50 år var aktivt med i kretsarbeidet for NSM. Han reiste og ei tid som forkynnar og seinare var han mykje ut som fritidsforkynnar. I tillegg dreiv han søndagsskule, og ivra for bibelarbeidet LOGOS, ja, han hadde sin plass både i kyrkje og bedehus. Heime var han aktivt med i gardsarbeidet heilt til det siste. Han var også ein god sjømann og fiskar. Det hende ofte at Hans kom til kretsstyremøte med ei kasse eller to med fisk; «eg fekk så mykje fisk i går». Hans var gavmild og raus.

Hans les mykje både i Bibelen og ellers, slik hadde han mykje å dele både som forkynnar og medvandrar.

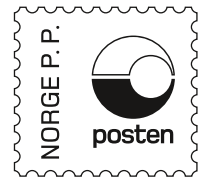
Sist sommar var Hans og Sigrid med på turen som NSM Møre og Romsdal krets arrangerte til Finnmark. Her fekk han oppfylt eit gammalt ønskje om å få preike i ei norsk/samisk forsamling.

Ei fullsatt Bremnes kyrkje tok 5. desember 2019 farvel med Hans. Familie, naboar og mange arbeidslag teikna bilde av eit engasjert medmenneske og ein kristen som fann sin plass der Guds folk var samla. Jon Teigen og Inger Starheimsæter var til stades og helsa frå Norges Samemisjon.

Jesus seier: Eg er oppstoda og livet. Den som trur på meg skal leve om han så dør. Joh. 11,25.

Av Ove Aksnes og Ruth Brennhaug Staurseth

Avsender:
Norges Samemisjon
Postboks 316
9254 Tromsø

Er du gjenfødt?

Stykket er hentet fra *Lappernes ven*, 1922. Forsiktig bearbeidet av Sigmund Fjære.

Lappernes Ven var organet til Det Norsk-lutherske Finnemisjonsforbundet.
Det slo seg sammen med Finnemisjonen i 1925 og ble Norges
Finnemisjonsselskap, senere kalt Norges Samemisjon.

Spørsmålet er ikke, om du er religiøst interessert. Om du deltar i et eller annet kristelig arbeide. Om du besøker kirken, bedehuset, leser og gir til fattigpleien og misjonen. Heller ikke om du leser i bønnbøker, postiller og bibelen. Ja – heller ikke om du ber og passer din altergang. Jeg spør heller ikke, om du nærer religiøse tilbøyeligheter, – enten det nå er i kristelig, spiritistisk eller teosofisk retning. Spørsmålet er, om du er gjenfødt?

Du kan være med i alt dette, og ivrig delta i alt dette, og ti ganger mere, og likevel være ugjenfødt.

Spørsmålet er heller ikke, om du sitter som styremedlem, innehar kristelige tillitsverv, ja, preker nå og da. Du kan godt være alt dette, og enda være ugjenfødt.

Intet av dette er garanti for at du derfor er frelst. Noahs tømmermenn gikk fortapt, selv om de bygde frelsens ark.

Og med all din moral, religiøsitet og pene skikkelighet vil du like fullt gå fortapt, dersom du ikke er gjenfødt. Kanskje du er kommet med i det kristelige arbeidet, fordi noen bad deg om det. Du hadde interesse av å bli med i noe. Din interesse gikk i religiøs-filantropisk human retning. Kanskje du var særlig «religiøst anlagt» ved sedvane, gammel tradisjon og oppdragelse. Så ble du med. Men du vet med deg selv, at du kom ikke med, fordi Herrens Ånd drev deg, fordi du var personlig frelst ved ny fødsel. Det gikk av seg selv.

Kanskje du hadde interesse av å delta i en forening, og så fulgte du med. Men gjenfødt? – du ville svare nei på det.

Spørsmålet er om du er gjenfødt? Dersom du ikke er frelst, dersom du ikke vet om en trang port og ny fødsel i omvendelse og tro, er det uten tvil best for din del, at du legger alt ditt kristelige arbeide til side. Din gjerning savner enhver grunn til å være gjort for Herren. Du har ingen rett til å bygge Herrens ark. Du stenger for din egen frelse, og du er en direkte hindring for Herrens gjerning, så lenge du arbeider med templets tjeneste før du er blitt frelst.

Hvordan kan en død arbeide for andres liv? Og hvordan kan en blind lede andre?

Guds ord sier, at du er død i overtredelser og synder. Og du blir ikke mere levende, om du så skulle være verdens dydigste menneske. For det som «er født av kjødet, er kjød», sier Herren, og uten at dere blir født på nytt «kan du ikke se Guds rike». Ved denne dødens port eller Herrens komme spørres det etter om du hører ham til, om du er hans får. Det står at han kjenner fårene, og at han kjennes av fårene. Kjenner han deg som sin? Kjenner du ham som din? Du kan ikke narre Gud, selv om du kan gi andre et falskt inntrykk, og kanskje du dysser deg selv i søvn ved at «Gud er kjærlig og god, og tar imot meg når jeg dør». Hør min venn. Uten fødsel i tro på Kristi blod vil du aldri bli frelst.

Det er livets alvor! Er du gjenfødt? Dersom du må svare et ærlig nei, så gå til Herren nettopp nå og få din sak oppgjort ved korsets fot hos Jesus.